

## Kos-quiz

Enten krakelerer myten om »Kosmorama«s skarpsindige læsere, eller også interesserer disse sig ikke for spil. Der kom nemlig kun to rigtige løsninger på spiller-quiz'en, og blandt dem udtrak vi med bind for hånden Frederik G. Jungersen, som vil få en flaske whisky tilsendt.

Løsningen:

- »Me and My Pal«  
Puslespil
- »The Hustler«  
Pool (Billard)
- »The Manchurian Candidate«  
Kabale
- »Guys and Dolls«  
Dice (Terning)
- »Les Vacances de M. Hulot«  
Tennis
- »Bringing Up Baby«  
Golf
- »M.A.S.H.«  
American Football
- »Le Roi d'Yvetot«  
Pétanque
- »Jules et Jim«  
Domino
- »Sommernattens Leende«  
Russisk Roulette
- »A Hard Day's Night«  
Roulette
- »Young Frankenstein«  
Dart (Pilespil)
- »Born Yesterday«  
Gin Rummy

Men her er en ny og meget lettere. Hvem hed oprindeligt:

LUCILLE LE SUEUR, som også en tid hed Billie Cassin. Hun sås for ikke så længe siden i TV sammen med en anden stor dame, Ruth Elizabeth Davis. Udsendte 1962 »A Portrait of Joan«.

WALTER MATUSCHANSKAYASKY hedder stadig Walter til fornavn. Han var skeptiker i »A Face in the Crowd«, men han kendes vel især for sine komiske, ofte moralsk lurvede personer.

IVO LIVI's fornavn er næsten det samme. Han er gift med Simone Kaminker, der også har bibeholdt fornavnet, og de spillede sammen i »Les sorcières de Salem«.

MALDEN SEKULOVICH er let, ikke mindst fordi han samarbejdede meget med Elia Kazanjogous før han gik til filmen, ofte som the good guy.

MICHAEL IGOR PESCHOWSKY er født i Tyskland, men i USA amerikaniserede han fornavnet, da han begyndte sin kabaret-karriere sammen med Jeannie Berlins mor.

DINO CROCKETT's fornavn indgår også let ændret i kunstnernavnet. Det er nu godt 15 år siden denne husky-voiced charmer var straight man for Joseph Levitch. Løsning til »Kosmorama« inden 20. okt.

# Festival-rapporter

## CANNES

Kender man kun Cannes-festivalen fra avisernes omtaler, må man sidde med det forstemmende indtryk, at festivalen er én stor kommerciel elendighed, hvortil man begiver sig som en synder til et helvede, hvor pinslerne består i at skulle se en trøstesløs række talentløse debutanters og senile have-beens kraftesløse strimler. Er man imidlertid ikke forpligtiget til at sidde igennem alle konkurrencefilmene, men kan lade sit instinkt og sunde nysgerrighed styre sine genemsyn, så kan man i Cannes få de fleste af sine lyster styret, både i og uden for biograferne.

Som det vel er bekendt udgøres festivalens historiske og økonomiske basis af en konkurrence, omfattende en snes film. I de sidste par år – vist nok især efter 1971, hvor Losey og »Sendebudet« vandt over Visconti og »Døden i Venedig« – har det været skik, at de største navne har bidraget med deres film uden for konkurrencen for ikke at få deres olympiske placering bragt i fare ved et nederlag. Således blev i år så spændende indslag som Antonionis opsummerende »Profession: Reporter«, Loseys blanke »The Romantic Englishwoman«, Ken Russells hittepåsomme »Tommy« og Schlesiingers ambitiøse »Day of the Locust« vist uden for konkurrencen, men dog i selve Festivalpaladset, hvorved den internationale opmærksomhed skulle være garanteret. Tilbage stod en række solide, men sjældent synderligt nyskabende film, hvor de amerikanske – Fosses »Lenny« (med skuespillerindepris til Valerie Perrine) og Scorseses »Alice Doesn't Live Here Anymore« – var de mest underholdende, Jack Golds engelske »Man Friday« den mest snurrige, hvor Dino Risis »Profumo di donna« lagde op til nogle gode mandsportrætter (med skuespillerpris til Vittorio Gassman), og hvor Borowczyks »Historien om en synd« ingen ende ville tage, fordi så mange rekvisitter skulle med i nærbilleder. Jancso plagierede sig selv i »Elektra«, og Egon Günther leverede en billig og uinspireret »Lotte i Weimar«. Costa Gavras og canadieren Michel Brault havde begge lavet et poli-

tisk anklageskrift, og de delte prisen for bedste instruktion – hvad der var en god idé for Braults vedkommende. Den tidligere så fascinerende Werner Herzog var gået helt i stå med sin film over Kaspar Hauser-historien, »Jeder für sich und Gott gegen Alle«, der helt uforklarligt modtog såvel en økumenisk som FIPRESCI's pris. Festivalens Gyldne Palmer gik til M. Lakhdar-Haminas algeriske »Chronique des annees de braise«, et nationalt epos i gammelrussisk stil. Det var en acceptabel (politisk?) afgørelse, ikke dristig, men heller ikke helt urimelig, for selv om filmen er vidtløftig og ikke altid holder sigtet klart, har den dog både karakter og poesi – og det er jo allerede meget!

Festivalledelsen stod i år ikke blot for konkurrencen, men også for en ny foresyningsrække, »Les Yeux Fertiles«, omfattende film med udgangspunkt i et andet medie, som f. eks. Loseys træge indspilning for American Film Theater af Brechts »Galileo«, Christopher Miles' salonfåhige udgave af Genets højspændte ritualdrama »Stuepigerne« og en forudsigeligt statuarisk Straub-Huillet udlægning af Schönbergs »Moses und Aaron«. De litterære franskmænd syntes, Marguerite Duras' »India Song« var simpelthen alle tiders.

Den franske kritikersammenslutning præsenterede i »Semaine Internationale de la Critique« bl. a. Philippe Moras uoverskuelige, men underholdende kompilationsfilm om USA under depressionen, »Brother Can You Spare a Dime?«, og schweizeren Rolf Lyssys redelige, men omstændelige »Konfrontation« om en jugoslavisk jøde, der i 1938 skød en schweizisk nazi-leder. Den bedste film i serien var Joan Micklin Silvers traditionelle, men indtagende periodeskildring »Hester Street« om jødiske immigranter i New York ved århundredeskiftet – den eneste film i Cannes, alle syntes om.

Mere gods finder man normalt i Instruktørsammenslutningens »Quinzaine des réalisateurs«, som lagde flot ud med brødrene Tavianis overrumplende politiske eventyr »Allonsanfan«, men skuffede mig med mange af de andre film, heri inkluderet Fassbinders venstrehåndsarbejde »Faustrecht der Freiheit«. Det ori-